

ANNE K. JOY

Alex Adam îi oferă Marei Dima un nou început, ascunzând-o. Alături de Alex, dar și de ceilalți membri din Legea Noptii, ea trebuie să se acomodeze noului stil de viață, dar și noii sale identități. În ciuda lipsei de încredere a unor colegi de breaslă, încearcă tranziția de la o tânăra normală, la una care-și va putea păzi singură spatele.

Alex nu-și dorește ca Mara să lupte alături de el, cot la cot. Se teme pentru viața ei, însă nu-i poate impune ce să facă. Fiind încăpățânată și dorindu-și să schimbe ceva în societatea în care trăiește, Alex acceptă cu greu participarea ei ca membru în organizație, nerămânându-i altceva decât s-o protejeze. Ceea ce el nu cunoaște la început este că tocmai ambiția și sentimentele ei față de el, îl vor salva la un moment dat. Însă drumul pe care Mara alege să-l parcurgă este împânzit de capcane, moarte și trădare. Viața fiecăruia atârnă de un fir de ață, neștiindu-se care va fi următoarea victimă.

Între moarte, minciuni și un trecut încă viu, apare dragostea. Atât Mara, cât și Alex nu-și permit să viseze la un viitor împreună, fericit și lipsit de griji. Miza este prea mare, iar sentimentele sunt arătate cu greu, de o parte și de cealaltă. Vor reuși să accepte că sunt făcuți unul pentru celălalt?

ANNE K. JOY ● ASCUNDE-MĂ!

ASCUNDE-MĂ!

ANNE K. JOY

ASCUNDE-MĂ!

Seria „Identități false”:
Descoperă-mă!, Ascunde-mă!, Recunoaște-mă!

Această lucrare este o ficțiune. Numele personajelor, caracterele, locurile și acțiunile sunt rodul imaginației autorului. Orice asemănare cu realitatea - locații, persoane în viață sau decedate, organizații, evenimente - este o coincidență.

Copyright © 2016 Anne K. Joy
Toate drepturile rezervate autorului.

Traducerea, copierea sub orice formă (scanare, fotocopiere, rescriere etc.), încărcarea sau postarea lucrării fără acordul scris al autorului este **strict interzisă!**

Ziua de mâine o poți schimba,
însă pe cea de ieri, trebuie să ți-o asumi.

CAPITOLUL 1

Pitești, România, 2015

Îi lipsea încrederea că luase decizia potrivită, dar aceasta părea mai bună decât cea în urma căreia fusese pedepsită pentru ceva ce nu făcuse. Prefera să joace chiar ea în rolul celor care pedepseau, dar în comparație cu acei oameni lipsiți de scrupule, nu avea de gând să se răzbune pe oameni nevinovați.

Camera al cărei prag îl pășea, o făcea să îi pară că ar intra într-una frigorifică. Nu erau temperaturi scăzute, dar îi lăsa un gol pe dinăuntru și totodată că ar avea pereții din gheață. Spațiul nu era mare, dar era și normal ținând cont că nu venise la un hotel pentru a-și petrece concediul, ci avea un scop de urmărit. În încăperea se afla un pat metalic pentru o persoană, o masă de scris, două scaune cu spătar, un dulap cu două uși în care urma să își așeze și organizeze hainele. Pe jos era întins un covor rotund. Nimic care să aibă o pată de culoare vie. Pereții erau vopsiți în alb, covorul avea combinații de alb și negru, metalul patului gri, iar parchetul și mobilierul de culoarea stejarului.

— Aici vei locui, i-a spus Alex pe un ton dur, lăsând mica valiză să-i alunece din mână pe patul îngust.

Nu era cea mai încântătoare cameră pe care o văzuse până atunci, însă asta nu mai conta pentru ea. Avea un adăpost și o misiune de îndeplinit.

ASCUNDE-MĂ!

— În dulap vei găsi câteva lucruri pe care le poți îmbrăca. I-am cerut Rebecăi să le achiziționeze pentru tine.

Nu avea idee cine era femeia despre care Alex îi vorbea, dar îi era indiferentă.

— Mulțumesc, i-a răspuns, dar nu era necesar să faci asta în locul meu.

A parcurs mica distanță până la pat, apoi s-a așezat pe salteaua tare.

— Îți vor fi necesare la antrenamente, dar și atunci când te vei putea plimba din nou în siguranță pe străzile orașului. Sunt câteva articole vestimentare.

Pentru câteva momente a meditat asupra noii sale vieți. O putea descrie prin cuvântul „sumbră”. Nu exista nici măcar o fereastră care să-i asigure legătura cu exteriorul, ci doar ziduri reci.

— Măine dimineață, Rebeca te va lua de aici și împreună veți merge în poligonul de tir, apoi Valentin te va învăța câteva tehnici de apărare.

Cândva ar fi glumit la auzul acestor vorbe, dar de această dată i se păreau niște semințe seci.

— Am înțeles, i-a răspuns lui Alex ca și când nu ar fi fost deranjată de programul pe care trebuia să îl urmeze cu strictețe.

În loc ca bărbatul să părăsească încăperea, pentru că prin intermediul atitudinii ei, dar și a modului de exprimare lăsa de înțeles că vrea să fie singură, el s-a așezat alături.

— Știi că ești furioasă pentru că te afli închisă aici, dar nu te-am obligat eu, de altfel nici fratele meu. Singură ai ales ce era mai bine pentru tine.

Citea în adâncul ochilor lui, remușcarea și totodată neputința de a o ajuta în alt mod. Nu îl învinovăța pentru situația în cauză, căci luase singură toate deciziile. Era prea

târziu să mai blesteme ceasul în care se lăsase trasă în capcana lui Samuel Rus, căci era mort, în vreme ce ei îi revenea o misiune de îndeplinit, și anume o lume fără viermi cu două picioare și două mâini.

— Oricât mi-ar fi de greu, a început să vorbească vehement, nu am de gând să dau înapoi. Și de-ar fi nevoie să înot prin noroi sau să mănânc pâine mucegăită, o voi face pentru femeile care își doresc să fie libere.

Renunțase la familia care o iubea mai presus de orice, la prietena care o certa de fiecare dată când era adus în discuție Samuel, la o familie care se presupunea că trebuia să și-o întemeieze la un moment dat... la tot. În gând se asemena cu o tânără femeie care renunța la viața plină de păcat în schimbul călugăriei. Ca și o călugăriță, trebuia să lase în urmă un mod de viață pentru a-l înlocui cu unul aflat la polul opus.

— Nu va fi nevoie de sacrificii de acest gen, ci doar să înveți să tragi cu arma, să lupți și să nu mai fi naivă.

— Pot să o fac!

Era sigură de puterile, abilitățile și ambiția ei, în ciuda faptului că până de curând fusese sensibilă și ușor de manipulat. În trecut, nici în glumă nu ar fi vrut să țină o armă în mână.

— O să mă retrag, i-a spus Alex, văzând că ea nu dorea să îi vorbească mai multe. O să trec și mâine seară pe aici, iar dacă nu se întâmplă ceva neașteptat, putem lua împreună cina.

I-a dat aprobator din cap, semn că nu se opunea dorinței lui de a cina la câțiva metri sub pământ.

— Tu poți să aduci friptura. Eu vin cu lumânările, a spus ea, uitând pentru o clipă conjunctura și amuzându-se pe seama invitației lui cu o tentă de romantism.

De îndată, pe chipul lui Alex a răsărit un zâmbet firav. Oricât de mult îi negase Anei Duarte, ea îl plăcuse din prima seară în care îl întâlnise. De vină nu fuseseră doar ochii verzi, părul brunet și răvășit sau trupul musculos, ci și farmecul din spatele vorbelor. L-a adulmecat cu privirea, din cap până-n picioare, întristându-se totodată pentru amăgirile pe care era nevoită să le îndure.

— Dacă ai nevoie de ceva, și-a controlat Alex tonul, spune-mi și voi avea grijă să-ți aduc.

Și-a strâns buzele într-o linie subțire pentru a nu permite să-i scape cuvinte precum dragoste, sprijin, respect, îngăduință sau protecție.

— O să fiu bine, i-a murmurat în schimb.

Nu era convinsă de vorbele sale, știindu-se sub pământ, într-o cameră fără ferestre, într-un loc format din coridoare întunecate și anoste.

Alex nu a mai tras de timp, ci a ieșit din cameră, închizând ușa în urma lui, fără să știe că adâncea golul din sufletul Marei. Ea se simțea pustiită fără el. În ultimele săptămâni avusese grijă în permanență de ea, iar acum rămânea singură pentru prima dată. Patru pereți mohorâți, ușa închisă, o lampă aprinsă și un pat ce-i dădea o stare de disconfort numai privind-l... La atât i se rezuma traiul. A suspinat, simțindu-se obosită de amara-i viață, apoi s-a ghemuit pe salteaua rece, căutând să-și îndulcească momentul cu amintiri plăcute. În minte îi reveneau imaginile cu Ana, puținele dați în care găteau în bucătăria acesteia, când mergeau la cumpărături sau când serveau o ceașcă de cafea pe balconul din garsonieră. Și-a adus aminte și de imaginea părinților ei. Irina și Ștefan Tudor o crescuseră într-un mediu în care dragostea prima. Era singura lor fiică și întotdeauna fusese răsfățată pe măsură, dar nu acest lucru

o transformase într-o răzgâiată, ci relația vicioasă pe care o încheiase tragic cu puțin timp în urmă.

Nu știa dacă putea să adoarmă, deși trebuia să fie odihnită a doua zi pentru orele de antrenament. Avea însă speranța că amintirile plăcute o vor ține departe de starea depresivă.

CAPITOLUL 2

Odată plecat din camera Marei, Alex s-a retras în biroul ce aparținea fratelui său, Nick Adam. Stabiliseră dinainte să o aducă pe Mara în ascunzătoarea lor, apoi să se întâlnească pentru a discuta despre ceea ce aveau de făcut mai departe în cazul grupării.

Nick stătea așezat la biroul confecționat din stejar, studiind cu atenție o planșă pe care erau notate noi strategii de combatere a infracțiunilor și a traficului de carne vie.

— Cum se simte? și-a întrebat fratele de îndată ce i s-a alăturat în camera sumbră, luminată de o singură lampă.

Nu avea un răspuns pregătit și nici nu găsea cuvintele potrivite pentru a-i descrie starea.

— O să fie bine, a răspuns neîncrezător. Sper! a mai adăugat Alex în timp ce se așeza pe scaunul liber din fața fratelui său.

Nick a strâns în grabă foaia din carton, răsucind-o de la un cap la celălalt. Punea pe primul loc starea interioară a lui Alex. Nu erau frați în adevăratul sens al cuvântului, însă erau mai apropiați decât majoritatea celor care purtau același sânge în vene. Nu deseori îl vedea pe Alex abătut sau copleșit de vreo situație, dar nici nu era surprins. Încă de când le făcuse cunoștință, Nick nu se arătase încântat de o potențială relație amoroasă între cei doi, ea fiind cea mai apropiată prietenă a Anei Duarte. Totuși, de fiecare dată le văzuse sclipirea din priviri. Era primul semn care scotea la

lumină niște sentimente ascunse și totodată în stadiul de negare. Da, era acel prim stadiu prin care trecuse și el împreună cu Ana, și probabil multe alte cupluri.

— Nu înțeleg de ce ai fost de acord cu ideea ei nebunească de a ni se alătura, i s-a adresat lui Alex pe un ton rece. Era de ajuns să ne ceară să facem dreptate în numele ei.

— Decizia i-a aparținut, a venit răspunsul dur al fratelui său mai mic. Nici măcar nu am contribuit în vreun fel sau altul.

Vorbele lui Alex, tonul și expresia feței au stins focul de mânie care se aprinsese în Nick. Acesta era conștient că fratele său nu era încântat ca prietena Anei să facă parte din gruparea lor. Nu în acel mod. Nu pe la spatele iubitei sale.

— Înțeleg... Dar e ca și cum aș lăsa-o pe Ana să facă același lucru.

Alex a clătinat o singură dată din cap, apoi i-a răspuns:

— Nu. Nu sunt situații similare. Voi doi sunteți un cuplu și urmează să vă căsătoriți, în schimb, eu și Mara suntem prieteni... amici, dar nimic mai mult.

Spera ca Nick să nu își dea seama cât de penibilă și falsă îi era scuza. Pe de o parte încerca să se convingă singur că în spatele acelor cuvinte exista un dram de adevăr, iar pe de alta avea sufletul o ruină.

— Mda... Nu fi prea sigur, căci continuă să mă trimită la dracu' în praznic și să se învinovățească de moartea prietenei sale, Sara. Se încăpățânează să stea retrasă la conac și să îmi refuze dreptul de a-i fi alături.

Nick și-a mușcat vârful limbii pentru a se abține să spună că îi refuza dreptul de a o iubi. El considera în adâncul inimii și minții că avea un astfel de drept.

ASCUNDE-MĂ!

— Suntem doi bărbați prostiți de femei, a continuat Nick cu răceală în glas, în timp ce se ridica de pe scaunul său pentru a lua o sticlă de vin și două pahare dintr-un dulăpior.

— Într-un final, recunoști!

— Cel puțin eu îmi asum anumite lucruri, ceea ce nu pot spune și despre tine.

La câteva secunde distanță, doar vinul se auzea curgând într-unul din pahare, căci Alex evitase să-i dea apă la moară fratelui său. I se părea indicat să îl lase să creadă orice dorea.

— Te-ai gândit cum vei proceda cu Legea Noptii, acum că o ai pe Ana în viața ta și nici nu e mândră de ceea ce faci?

De câteva ori, Alex îl sfătuisese să se retragă din organizație, deși chiar Nick fusese întemeietorul acesteia. Îl îndemnase doar pentru că îi dorea binele. Cu trecerea timpului, datorită modului în care o protejase pe Ana, luptând cu propria-i minte, dragostea învingând într-un final, Alex voia ca Nick să fie fericit alături de aleasa inimii. Prefera să îi revină lui toată responsabilitatea organizației decât să-l vadă transformându-se într-un bărbat trist și fără vreo speranță. În timp ce Nick Adam găsisese o femeie care să-i ofere totul, Alex continua să fie singur, motiv pentru care putea să continue lupta contra răufăcătorilor, sau cel puțin așa i se părea just să se petreacă.

Cu coatele sprijinite pe birou, cu o palmă frecându-și ceafa încordată, Nick i-a răspuns:

— Nu pot să las totul baltă! Eu v-am băgat pe toți în afacerea asta și nu mă pot spăla pur și simplu pe mâini.

Nu se aștepta la un alt răspuns din partea lui, știindu-l încăpățânat și responsabil mai presus de toate. Mai știa că nu era nici urmă de egoism în vorbele lui Nick. Putea să îi

citească pe chip că din dragoste pentru Ana și-ar fi schimbat întreaga lume, însă doar în cazul în care nu ar fi fost și alți oameni implicați.

— Ai făcut destul până acum, i-a spus în timp ce-l urmărea cum își așeza paharul cu vin în față. Vorbește cu Ana, spune-i orice dacă este cazul. Nu am îndoieli că te va înțelege mai devreme sau mai târziu pentru ceea ce ai devenit de-a lungul anilor.

Încă nu o cunoscuse în totalitate pe Ana, dar îi era suficient pentru moment, încât să-i ofere încrederea lui. Alex credea că ea va putea să accepte motivele pentru care Nick ajunsese să trăiască două vieți aflate la poli opuși.

— Poate, s-a auzit vocea dură a fratelui său, dar am de gând să îi mai ofer un timp de gândire. Și de ce nu, chiar și mie.

Apoi a luat o gură zdravănă din paharul cu vin.

Alex a scos aerul greu pe care-l ținuse în plămâni, scoțând un sunet ce lăsa de înțeles că oftează, obosit fiind de încăpățânarea lui Nick.

— Nu-mi dau seama ce ți s-a întâmplat de când ai întâlnit-o, însă te știam ceva mai curajos și ambițios. Atunci când îți fixai ceva în minte, nu te lăsaai doborât înainte de a se termina lupta.

— Atunci învață de la mine și evit-o pe Mara, l-a sfătuit fratele său, privindu-l adânc în ochi și lovind de câteva ori cu degetul arătător pe blatul biroului. În caz contrar, v-oi ajunge să-ți țin o astfel de pledoarie în doar câteva luni sau chiar săptămâni.

Alex și-a mijit ochii ușor, ațintindu-l la rândul său cu privirea, înfruntându-l și cerându-i să-și retragă cuvintele de îndată. Însă acest lucru nu s-a întâmplat, Nick schimbând subiectul.

ASCUNDE-MĂ!

— Mai bine ne uităm pe schițele locului unde urmează să acționăm.

Alex era prea iritat pentru a se putea concentra asupra a ceea ce dorea Nick. Totuși, nu avea de gând să-l refuze. Nu putea să-i arate cât de atacat se simțise de acele câteva cuvinte. Și-a încordat maxilarul pentru a scăpa de o mică parte din furia care-i izbucnise pe neașteptate în lăuntruul său. Nu știa cum, dar trebuia să se elibereze de toată mânia, altfel Nick avea să fie convins de existența sentimentelor față de Mara. Și fratele lui trecuse prin aceste stări și știa că primul stadiu este cel de negare și frustrare, așa cum se manifesta Alex.

CAPITOLUL 3

Alex se trezise cu ușurință în ciuda faptului că adormise târziu. Se mai simțea puțin obosit, dar îl aștepta o zi lungă și grea. Trebuia să ia în grabă micul dejun, apoi să meargă la birou, să afle noile informații, pentru ca mai apoi să susțină o ședință. După aceste câteva ore de muncă urma să facă cumpărături pentru cina cu Mara, cât și pentru uzul ei personal, apoi să își viziteze părinții, pe Julia și Dominic Adam.

Aproape în fiecare dimineață își spunea:

— Cel puțin nu trebuie să pierd timp mergând mult până la birou.

Cu ceva timp în urmă își achiziționase o bucată de teren aproape de centrul orașului și de compania World Security unde lucra cot la cot cu Nick. Angajase o firmă de construcții care în timp scurt îi construiseră o casă după bunul său plac. Spațioasă și pătrătoasă, după cum îi făcea plăcere lui Nick să-l sâcâie. Cu balcoane ieșite în exterior și pereții de la living din sticlă. Își dorise să aibă o priveliște largită și nu obstrucționată din cauza unei simple ferestre. Avea două niveluri, însă la ultimul optase pentru construirea unui spațiu de recreere. Arhitectul se arătase încântat de decizia clientului, recomandându-i amenajarea unei terase tip grădină. La finalul acelei discuții, Alex se simțise amețit la figurat, din cauza ideilor care zburdaseră prin mintea arhitectului. Deși nu era un mare cunoscător al plantelor,

știa că mama sa, Julia, avea să fie pe deplin încântată să-și „organizeze o mică seră” deasupra viitoarei lui locuințe. Nu se înșelase deloc.

Din momentul în care îi menționase Juliei ce stabilise împreună cu arhitectul, adică amenajarea unei mici grădini cu flori, nici nu apucase să spună vreun alt cuvânt, căci mama sa deja îi enumera florile pe care avea de gând să i le planteze acolo, împărțite pe categorii și anotimpuri. Discuția fusese de-a dreptul extenuantă pentru el, chiar dacă nu scosese vreun cuvânt, blestemând în gând fie doar și pentru că îndrăznise să aibă acea idee numită „grădină pentru relaxare”. Idee pentru care nu avea habar dacă urma să aibă timp vreodată. Ducea o viață agitată și rareori își permitea să stea fără să facă ceva anume.

Chiar și așa, puținele momente petrecute în noua sa locuință îl încărcau cu energie pozitivă. Albul, culoarea untului, dar și maroul închis erau nuanțele care contribuiau la îmbunătățirea stării lui de spirit, oferindu-i confortul psihic de care avea nevoie după o zi sau o noapte încărcată.

Ajuns în bucătărie pentru a-și pregăti micul dejun, a pornit radioul ca să nu se simtă singur, apoi a ales ce cafea să-și prepare la espressor. În fundal auzea melodia „And I love her”, făcându-l să și-o amintească pe Mara... chipul și mâinile ei delicate. Imaginile îi curgeau ca un râu în minte, iritându-l cu fiecare secundă care-o petrecea torturându-se. Fuseseră suficiente pentru a-i întări instantaneu mădularul.

— La dracu’!

Realizând cât de penibilă devenea situația, a căutat un alt post de radio. Alte două îi cântau despre dragoste, la fel ca și cel dintâi. A urmat unul destinat iubitorilor de muzică franțuzească, unde se auzea piesa „Résiste” a lui France Gall. Îi plăcea limba franceză, deși nu era un mare vorbitor

al acesteia, însă o înțelegea cu ușurință și i se părea că are muzicalitate și senzualitate din pricina accentului.

— Mult mai bine, și-a spus pe un ton satisfăcător.

Când espressoorul îl avertiza că este gata cafeaua, Alex căuta să scoată din frigider aluatul pentru clătite și ciocolata cu care urma să le umple. Adora dulciurile și nu ezita nici măcar o ocazie de a le savura.

A turnat puțin ulei în vasul de bucătărie pentru încins, pregătindu-l pentru clătite, apoi a luat o înghițitură din cafeaua fierbinte. A vărsat aluat și l-a întins pe toată suprafața tigăii pentru a obține o clătită rotundă. La doar câteva secunde distanță, se auzea sunând videofonul. Rareori se întâmpla ca fratele său să vină pe neașteptate, însă când era prea grăbit ca să îl sune înainte se afișa în fața porții. Se aștepta să fie Nick, însă din micul ecran al aparatului, îi zâmbea galeș chiar mama lui. Era surprins de venirea Juliei la o oră matinală, dar putea să jure că în spatele zâmbetului ei se ascundea o dorință arzătoare.

A apăsă pe unul dintre butoane, apoi i s-a adresat Juliei pe un ton blând:

— Intră, te rog, mamă!

Din nou a folosit un buton, permițându-i accesul, apoi s-a grăbit să-și întoarcă clătita înainte de a o face scrum și a-și strica pofta pentru micul dejun. Între timp număra secunde până când Julia urma să-i spună ce favoare avea nevoie să-i facă. Nici nu a ajuns bine la secunda cincisprezece, că din spatele lui a auzit un salut voios.

— Bună dimineața, Alex!

— Bună dimineața, mamă! a răspuns, întorcând capul și aruncând o privire peste umăr.

Julia s-a apropiat și l-a sărutat pe obraz.

ASCUNDE-MĂ!

— Îți stă formidabil la cratiță, l-a complimentat ea, admirându-l cu mândrie din cap până-n picioare. Soția ta îmi va mulțumi la un moment dat pentru că te-am educat astfel.

— Mda... a răspuns plictisit. Este acel subiect despre care refuz să vorbesc.

— Dacă tu așa vrei, i s-a adresat Julia pe același ton, întorcându-i spatele și făcând câțiva pași prin bucătărie.

Alex a decis să închidă radioul pentru că făcea prea mult zgomot sau așa i se părea din cauză că începuse să simtă că-l irita orice. În gând se muștra pentru felul în care-i vorbise mamei sale. Era femeia care-l adusese pe lume și nu ar fi ezitat vreodată să-și dea viața pentru el. Niciodată nu se comportase astfel.

— Vrei o ceașcă de cafea și câteva clătite cu ciocolată? a întrebat-o pe un ton jos după câteva momente în care se muștrase în gând.

— Poate cafea. Dulciurile nu sunt cele mai bune prietene ale unei femei.

Julia s-a așezat pe un scaun, în timp ce Alex îi pregătea cafeaua.

— Ce anume te aduce pe aici la nici măcar opt ale dimineții?

— Nimic deosebit, dar acum că întreb... și și-a lăsat propoziția neterminată pentru a-l pune pe Alex pe gânduri.

— Cred că e cazul să mă impacientez orice ar urma să-mi spui. La fel ai procedat și atunci când m-ai pus să-l conving pe tata să accepte să mergeți într-o croazieră.

Amintirea era proaspătă în ciuda faptului că trecuseră câțiva ani. Julia își dorise cu disperare să călătorească pentru o perioadă de timp în compania soțului ei, dar cum acesta nu se putea desprinde de muncă, fusese nevoită să apeleze la ajutorul lui Alex.

— Și ai făcut o treabă minunată, l-a complimentat ea.

— Da, a pufnit la rîndul lui în rîs. Atît de bine, încît i-am dat cu piciorul unei afaceri foarte bune pentru simplul fapt că a avut încredere în mine să mă ocup de negocieri în numele lui.

Fusese necesar să apeleze la insistențe pentru a-l convinge, dar într-un final reușise. Dominic și Julia fuseseră plecați într-o călătorie de relaxare pentru câteva săptămîni, iar el rămăsese să se pregătească pentru a-l întîlni pe Ioan Moravec, un magnat din lumea afacerilor imobiliare, pe care tatăl său voia de mult timp să-l atragă într-o tranzacție. Negocierile merseseră nesatisfăcător, Alex plusînd prea tare pe ceea ce-și dorea să obțină în urma întîlnirii. Moravec îl refuzase categoric. Vestea îi picase greu lui Dominic, însă nu într-atît încît să părăsească vasul de croazieră. Au continuat să călătorească, urmînd ca la întoarcerea în țară să încerce să reia legăturile cu Ioan Moravec.

— Asta spui tu, l-a confruntat Julia. Totuși, tatăl tău a vîndut toate clădirile pe care și le-a propus.

— La mai puțin de trei sferturi din prețul dorit.

Alex a pus ceștile de cafea pe masă, apoi a început să mănânce din una dintre clătitele pe care și le făcuse.

— Urma să vin mai târziu pe la voi, a reluat el, schimbînd puțin subiectul. Voiam să văd ce mai faceți.

Prima reacție a Juliei Adam a fost să clatine ușor din cap, de parcă ar fi oferit deja de un milion de ori același răspuns.

— După cum știi, Dominic muncește la fel de excesiv ca-ntotdeauna, iar eu mă ocup de florile mele și mă gîndesc că a sosit timpul...

Alex tocmai sorbea din cafeaua încă fierbinte.

— ... să mă ocup și de copiii mei.

Timpu a înghețat pentru câteva clipe, Alex neștiind către ce anume să-și îndrepte atenția, dacă la lichidul fierbinte care făcea să-i ardă gura și gâtul sau la vorbele ametoitoare ale mamei sale.

— Mamă, suntem bărbați în toată firea. S-au scurs ani buni de când am depășit stadiul de scutece și suzete.

Și-a așezat ceașca pe jumătate golită, în față, apoi a împins platoul cu clătite. I se dusesse pofta de orice alt desert. Nu-i făcuse plăcere să-și audă mama spunându-i indirect că vrea să se amestece în viețile lor private.

— Dacă ar fi fost așa, nu v-aș fi observat triști și dezamăgiți. Ieri l-am întâlnit pe Nick și oricât de mult a încercat să mă păcălească, ochii lui mi-au pus adevărul.

Un zâmbet a apărut pe chipul lui Alex, acum înțelegând ce se afla în spatele vizitei matinale.

— Să-l lăsăm să se descurce singur, nu crezi?

— Nu, i-a răspuns Julia cu sinceritate. Când o să aveți copii, o să-mi înțelegeți grijile pe care mi le fac de ceva timp. Nu am vrut să vă las să le vedeți până acum.

Și-ar fi mușcat limba dacă nu ar fi fost vizibil acest lucru, de ciudă că vorbise precum un copil răsfățat și nu ca un adult cum se proclamase cu puțin timp în urmă.

— La ce te-ai gândit? a întrebat-o, ținându-și tonul sub control. Ce vrei să fac pentru tine?

Mâna ei delicată s-a așezat peste a lui. Îi simțea căldura pe care o emana. Parcă era din nou copilul de doar câțiva ani pe care mama-l alinta după ce făcuse o prostie.

— Vorbește cu el, i-a răspuns aproape șoptit. Cere-i să discute cu Ana, să facă pace cu ea și să nu-l mai vedem tot timpul obosit, nervos și frustrat. Se vede clar că este nefericit, că nu mănâncă și nu doarme suficient.

— Oh, mamă! Are o vârstă și trebuie să-i dăm pace.

Atât cât putea, îi înțelegea neliniștea, însă nu era posibil să facă ceva în acest sens. Discutase cu Nick în urmă cu câteva ore, în încercarea de a-i arăta drumul corect pe care trebuia să-l urmeze în viață.

— Am purtat cu el o conversație pe acest subiect și mi-am învățat lecția. Cred, a mai adăugat Alex după un moment de gândire, știind că s-ar putea ca pe viitor să-și mai certe fratele pentru aceeași chestiune.

— Ai putea să o faci din nou, a insistat femeia, strângându-i mâna cu a ei. La un moment dat trebuie să înțelegă că îi vrem binele și că nu avem intenția să-l necăjim mai tare decât este deja.

De acum, tăcerea plutea în jurul lor, gândindu-se fiecare la situația nefastă în care se afla Nick. Lui Alex, pe de o parte i se părea nedrept să continue să-și toace fratele la cap. Aveau vârste apropiate, erau adulți, bărbați în toată puterea cuvântului. Dacă ar fi fost în locul acestuia, nu i-ar fi făcut plăcere ca alții să-l ghideze. Nu era o păpușă de la teatru, ci o ființă umană, perfect capabilă să-și trăiască propria viață.

Mâna dreaptă a Juliei s-a retras încet, apoi amândoi au sorbit câte o gură de cafea amară din ceștile albe din porțelan fin de cea mai bună calitate, continuând să fie gânditori pentru încă o clipă.

— Totuși, a reluat Julia după un timp, dacă vei avea din nou o discuție cu fratele tău, încearcă tot posibilul să-i bagi mințile în cap!

— „De asta să fii sigură!” și-a spus Alex în gând. În mintea lui reapăruse Mara, dar și ironiile pe care i le adresase Nick în privința acesteia și a potențialelor sentimente dintre un bărbat și o femeie.

ASCUNDE-MĂ!

— Dacă-mi va ține vreodată morală despre viața mea personală, nu o să ezit să-i întorc moneda, și-a liniștit el mama.

Dacă avea să-l mai audă dându-i sfaturi despre cum să stea departe de Mara pentru a nu se îndrăgosti de ea, Alex intenționa să-l atace în aceeași măsură.

— Deși nu crezi, asta mă liniștește puțin. Știu că vei ține cont de rugămintea mea, și dacă problemele lui nu se vor rezolva în scurt timp, cu siguranță vei încerca să faci ceva pentru el.

Îi dădea dreptate mamei sale.

— Atunci, sper să facă bine să se ajute singur, iar asta cât mai curând.

Julia a mai petrecut un sfert de oră în compania fiului ei, apoi s-a întors la treburile pe care le avea de rezolvat pe parcursul zilei, la fel și Alex.

Listă cărți Anne K. Joy

Seria Demonilor:

- 1) Demonii iubirii, 2014 – Jessica Thomas, Ian Peterson
- 2) Demonul ucis, 2015 – Cecile Peterson, Matthew Anderson
- 3) Demonii trecutului, 2015 – Christina McCarty, Edward Connor

Seria Identități false:

- 1) Descoperă-mă, 2015 – Ana Duarte, Nick Adam
- 2) Ascunde-mă, 2016 – Mara Dima, Alex Adam
- 3) Recunoaște-mă, 2016 – Ema, Simon Duarte

Alte romane:

- 1) Dragoste în 30 de zile, 2016 – Adele, David Antonov
- 2) Azi, mâine și pentru totdeauna, 2017 – Meredith Hathway, Dustin Woods
- 3) Ciocolată, dragoste și Crăciun, 2017 – Julia Bailey, Duncan McKendrick

<http://www.annekjoy.ro>

<https://www.facebook.com/anne.k.joy>

<http://www.instagram.com/annekjoy>